

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Să iubim pe Sfântul Iosif.

(Urmare).

Mai încolo această iubire față de Isus, să nu fie numai un simțământ oarecare din lăuntru, ci să treacă la fapte; să fie o iubire lucrătoare, cum trebuie să fie iubirea adevărată, și cum a fost iubirea Sfântului Iosif, când a păzit și grijit pe Isus. — Oh! ce mare grijă purta el de Isus, întru cât îl îngăduia sărăcia lui, se îngrija ca Isus să aibă și adăpost bun, și hrană bună, și haine bune, sa grija ca nimeni să nu-l năcăjească ori să-l neindreptățească. — Pentru ca deopotrivă de lucrătoare să fie și iubirea noastră față de Isus, să-i pregătim bună adăpostire în inima noastră, când îl primim în preasfânta Cuminecătură; o inimă curățită de orice necurăție, o inimă caldă de iubire, și o inimă largă de mare încredere în bunătatea sa. — Și fiindcă Isus, care s-a sculat din brațele Tatălui în strălucirile biruințelor, e îmbrăcat cu cea mai mare mărire nemuritoare, la care e cu nepuință ca noi să mai adaugem cât de puțin, să dobândim bune haine pe seama sufletului nostru atunci când ne apropiem de sfânta Masă a preasfintei Cuminecături; și atunci când vom intra înaintea feții sale la ospățul cel vecinic al aleșilor săi. — Aceste haine sunt hainele virtuților creștinești, cu cari sufletele noastre trebuie să fie îmbrăcate și împodobite, cum se cuvine acuma fiicelor lui Dumnezeu și apoi mirenelor sale, ca să poată intra întru împărăția sa cea cerească.

Să ne dobândim hainele unei credințe vii, a unei nădejdi tari, a unei umilințe (smerenie) adânci, a unei răbdări neînvinsă, a unei curățenii neprihănite, și în deosebi a unei iubiri inflăcărate, cu care sunt însoțite

nesmintit toate celelalte virtuți. Acestea sunt hainele cele frumoase și vrednice ale fiicelor și ale mirenelor lui Dumnezeu.

Pe lângă acestea să ne năzuim, pe cât stă în puterea noastră, să împiedecăm în alții păcatele și vătămrile lui Dumnezeu; să ne năzuim să lucrăm și noi cât de mult la sfințirea altora. — În chipul acesta nu numai vom împiedeca păcatele altora, ca să nu vatăme pe Isus, ci ne vom năzui cu toate puterile, ca și alții să facă plăcere și bucurie lui Isus; și așa iubirea noastră va fi lucrătoare, cum trebuie să fie adevărata iubire, precum așteaptă dela noi Sfântul Iosif. — Iubind în chipul aceasta pe Isus, vom iubi și pe Sfântul Iosif.

(Va urma.)

Din Istoria Biblică A VECHIULUI TESTAMENT.

8. Potopul cel mare. (Diluviul) Continuare.

Când a fost potopul? Citind sfta scriptură, se pare că fixarea chronologică a potopului este un lucru ușor.

Sfta scriptură înșiră strămoșii liniei reprezentative de la Adam până la Noe și dela Noe până la Avram, totodată dă și vârsta lor întreagă, și la ce vârstă a născut urmașul din linia reprezentativă, după aceasta s'ar părea că ca să fixăm data potopului, nu este de făcut alt ceva decât adăugarea pozițiilor respective, lucrul însă nu este așa.

Genealogiile sftiei scripturi, din punct de vedere chronologic sunt incomplete.

Sfta scriptură în înșirarea membrilor genealogiei de multe ori face salturi, unul câte unul, ba câte odată mai mulți membri consecutivi lipsesc din șir.

Așa de pildă în cronică (I. 26, 24.) se zice despre Subael tesaurierul împăratului David că este, fiul lui Gherson, fiul lui Moise, din ce se vede că cuvântul fiu este folosit în loc de urmaș, tot așa, în contra obiceiului nostru cuvântul — jabad — a născut — este întrebuințat și la nașteri indirecte însă în linii descendente, cu omițerea unui sau a mai multor membri din șir, acest lucru îl putem observa chiar în genealogia Mântuitorului, unde sf. Matei (I. 8.) între nașteri directe spune că: „Ioram a născut pe Ozie” de și aceasta era numai un strănepot a lui Ioram.

Faptul că în genealogiile sftii scripturi nu figurează toți membrii din aceeași linie colaboratoare, nu poate să surprindă pe nimeni. Nu era scopul sftii scripturi să ne dea în mod cronologic istoria timpului respectiv. „Nu este ertat să se uite că istoria sftii scripturi este o istorie a operei de mântuire, care are ca scop istorisirea prevederii de mântuire și a planului de mântuire a lui Dumnezeu. Realizarea acestui plan și ducerea lui la îndeplinire din neam în neam nu este legată de timp, prin urmare nu are lipsă nici de sistemul cronologic a concepțiilor noastre.” (Knabenbauer.)

Din toate acestea rezultă că listele genealogice la fixarea cronologică a evenimentelor istorisite în sfta scriptura nu se pot întrebuința fără rezerve. Dacă totuși voim a fixa cel puțin aproximativ data potopului biblic, este natural că trebuie să trecem cu mult înaintea începuturilor culturii asiro-babiloniene. Dacă timpul zidirii turnului Babel trebuie după toate probabilitățile pus mai târziu să coincidă cu primele începuturi a marelui stat babilonic între Tigru și Eufrat, atunci data potopului trebuie să aibă un termen și mai îndepărtat. Prin urmare este de lipsă a stabili începutul istoriei și a culturii din aceasta țară.

Descoperirile recente cu o imensitate de material științific permit să pătrundem până în cele mai îndepărtate timpuri și a ușurat prin aceasta deslegarea multor probleme. Monumentele antice la multe întrebări ne dau răspuns, și din materialul încă nu pedepțin studiat putem urmări dezvoltarea culturii babiloniene aproape până la începuturile ei, tot așa și istoria atât de importantă a limbilor și a scrisului. Avem și date cronologice foarte importante cari pun cercetările științifice pe baze solide, fac posi-

bile corectura datelor noastre și complectarea lor. Inceputurile istoriei egiptiene și babiloniene ajung până peste 4000 ani înainte de era creștină, tot așa istoria feniciană ne silesc să împingem data potopului cu mult înainte de data devenit tradițională a potopului de până acuma.

Din catehism.

88. Ce este iadul.

Iadul este un loc de pedeapsă pentru cei răi, unde după învățătura lui Hristos focul nici odată nu se stinge, nici viermele nu doarme.

Indată după ce judecata va fi pronunțată, pre cei osândiți i-i va cuprinde focul de care va fi mistuit pământul.

Prorocul Daniil în visiunea judecății din urmă, despre care visiune am mai vorbit, a văzut cumcă fluvii de foc treceau și se revărsau dinaintea lui Dumnezeu (Dan. 7. 10.), cei osândiți, răpiți de aceste torente de flăcări, vor fi târiți în iad.

Precum Dumnezeu însuși va fi „replata cea mare” (Ga. 15. 1) a sufletului credincios, așa pedeapsa principală a celor osândiți va fi pierderea pe vecie a lui Dumnezeu: „Mergeți dela mine blăstămaților!” Din ce rezultă că pedeapsa iadului este ca însuși Dumnezeu de mare, nici nu putem noi să ne facem o idee despre aceasta pedeapsă, cuvintele de cari se folosește sfta scriptură ca să ne pună înaintea ochilor aceasta pedeapsă, sunt numai figuri alegorice, asemănătoare, pentru a ne înfățișa pedeapsa supremă.

„Cu iubire veșnică te-am iubit — zice Domnul — pentru aceea te-am atras cătră mine iubindu-te prietino,” iar sf. Augustin spune: „Pentru tine ne-ai zidit tu Doamne, și neliniștit este sufletul nostru până se odihnește în tine,” ori, după judecată sufletul se vede despărțit pe vecie de Dumnezeu, de autorul ființei și de motivul final al existenței lui.

Până ce trăiește omul în lume, uită ușor de Dumnezeu, lumea cu plăcerile ei îl distrag, grijile și suferințele îl apasă, după moarte nu numai este nimica nici în el nici în afară de el ce l’ar reține ca să se impune cu bunul suprem pentru care a fost zidit, sufletul se simte atras cu putere irezistibilă cătră ziditorul lui, însă fiind respins de

el, dorința vie arzătoare a sufletului de a se uni cu cauza ființei lui se schimbă într-o veșnică disperată tulburare!

Fiind sufletul osândit separat de la izvorul vieții el este mereu în starea agonisării, însă, fiind refăcute după judecată toate ființele spre nemurire, fără de a pute muri: „... Vor căuta moarte, și nu o vor afla, și vor pofti să moară, și moartea va fugi dela ei.” (Apoc. 9, 6.)

Cei osândiți vor vedea că Dumnezeu nu era numai izvorul vieții, dară este și totalitatea tuturor perfecțiunilor atât în sine, cât și în privința fiește cărei creaturi, și vor fi silii să se convingă dintr-o dată de toată nebunia și extravaganța vieții lor, pierdută și jertfită poștelor trupești, și a lumii, cari nu mai sunt, pe când numai un singur moment consacrat lui Dumnezeu li-ar fi putut lor merita pe acest Dumnezeu, vor vedea atâtea josnicii, păcate și crime pentru niște bunuri miserabile cari avea să dureze numai o clipă, pe când o singura violență suferită pentru Isus Hristos li-ar fi putut asigura lor o fericire veșnică, vor vedea ca nu li ar fi trebuit lor atâtea griji și ostenele ca să se mântuiească, câte și le-a dat a se pierde și că o singură zi din viața lor petrecută în păcate li-ar fi fost destulă pentru câștigarea fericirii veșnice, vor vedea pe atâți păcătoși mari împăcați cu Dumnezeu prin penitența, iară ei alungați și osândiți!

Pierderea bunului suprem cu o continuă remușcarea a conștiinței atunci pe deplin trezită, că aceasta pierdere au să și-o impute lor și: „se vor chinui ziua și noaptea în vecii vecilor.” (Apoc. 20, 10.) Viermele lor nu moare! Este aproape unanimă părerea în sfta biserică, ca focul iadului despre care de atâtea ori se pomenește în sfta scriptură, este un foc veritabil, esențialmente același, cu focul nostru, însă potențiat spre a chinui și suflete sau spirite, potențat cu o intensitate mai mare, și că va fi adoptat întru toate — durabilitate, spațiu șcl. — vieții de veci.

Ori luăm acest foc în înțelesul lui literal explicat mai sus, ori îl luăm ca imaginea celor mai groaznice chinuri, pe cari dreptatea dumnezească le-a inventat ca să restabilească ordinea resturnată de creaturile sale, este sigur, că acele chinuri vor fi teribile, de și nu vor fi egale pentru toți, cum spune sf. Augustin, că precum nu sunt pe pământ bucurii cari ar putea servi ca ase-

mânare fericirii cerești așa nu există chin pe pământ, care s'ar putea asemăna cu chinurile veșnice a osândiților!

(Va urma.)

Dela Bixad.*)

Ziua de sfinții Apostoli Petru și Pavel în acest an la sfânta Mănăstire a Bixadului a fost un fericit prilej nu numai pentru obișnuitul pelerinaj evlavios dar totodată și o zi de înălțător praznic, când s'a făcut consacrarea Mănăstirii nou restaurate și sfințirea întru preoți alor doi tineri teologi merițiși.

Preasfințitul nostru Părinte-Episcop Dr. Iuliu Hossu, apostol cu zel neadormit, deja cu trei zile înainte de praznic, însoțit de Rdis. pâr. canonic Dr. Victor Bojor și m. on. Dr. Gh. Bob, protopop și profesor de Sf. Teologie sosește la Mănăstire, unde numai decât își începe munca neobosită arhiepiscopă, zilnic servind sfințele slujbe și binevestind cuvântul veșnicului adevăr.

În ziua sărbătoarei demineța la orele 7^{1/2}, Ilustrisimul Domn Episcop asistat de 16 preoți începe actul sfințirii Bisericii, urmând a pontifica sf. Liturgie în liber în ființa de fațe alor 6—8 mii credincioși evlavnici. Cuvântarea arhiepiscopă a marelui Arhipăstor a sters lacrimi și a lăsat urme neșterse în suflete. A fost un moment adânc mișcător, când Preasfinția Sa împărtășește credincioșilor apostolica binecuvântare a urmașului Sfântului Petru, Preafericitului Patriarh al Romei Piu al XI.

În cursul sfintei Liturgii se apropie de bunul Arhiepiscop cei doi tineri diaconi, cerșind cu adâncă smerenie înălțarea lor la sfânta treaptă a preoției, ceea ce prin rugăciune și punerea mânilor arhiepiscopice asupra capetelor celor doi aleși între exclamările de „Vrednic este” se înfăptuiește în fața obștei pioase.

Credincioșii luând știre, că tata și mama, părinții iubitului nostru Arhipăstor sunt bolnavi, au înălțat ferbinți rugăciuni către tronul ceresului Părinte pentru însănătoșirea grabnică a celor mai vrednici părinți, cari au dat Bisericii noastre pe marele Arhiepiscop Iuliu, deosebit ales episcop al Proniei dumnezeiești. Credincioșii vor duce aceste rugă-

*) Cerem scuză raportorului nostru, că pentru îngustime de spaț numai în extras am putut să publicăm acest raport. — Red.

ciuni in satele lor, unde vor continua cu pietate a se ruga impreună cu consătenii lor pentru cei doi iubiți ai Episcopului nostru.

Serviciul divin se termină la orele 2 p. m. când numeroase deputațiuni sunt primite in audiență de către inaltul Prelat, care către toți a avut cuvinte blânde de îndreptare, mângâiere și îndemnare de a rămânea credincioși stărnici in credința Bisericii lui Hristos.

S'a luat apoi measa in prânzătorul Claustrului Părinților Basiliani, când s'a putut observa și in decursul mesei un spirit adevărat călugăresc de liniște, modestie și inimă blândă ospitalieră a fiilor Sfântului Mare Vasile, a părinților Basiliani.

Nu vreau să vatăm modestia acestor cuvioși, să-mi fie însă îngăduit a accentua, că ne-a cucerit cu desăvârșire disciplina severă suportată cu dragoste de către toți — pare-mi-se — 15 părinți și frați, cari veseli de bună voie au părăsit lumea și s'au inrolat sub steagul sfântului lor Intemeietor *Vasiliu cel Mare*. Legăm mari speranțe de munca acestor fii smeriți ai sfântului Vasile in ceea ce privește regenerarea vieții adevărat creștinești in imensele mase ale credincioșilor, in restaurarea culturii creștinești având ca deviză: refacerea in Hristos a tuturor și a toate! Munca lor desvoltată și până acum pe acest teren cu simțite roduri, ne îndreptățește a crede cu tărie, că cu ajutorul darului divin vor infăptui mari și frumoase lucruri spre mărirea lui Dumnezeu, Blândul, dar totuș rigorosul indrumător hegumenul P. C. Sa părintele *Atanasie Maxim*, purtătorul de peană păr. *Aug. Pop* zelosul misionar și conducător de sfinte deprinderi sufletești, apoi cucernicul păr. *Lucian Pop* și ceilalți a căror nume îmi scapă, sunt chizeșie, că s'a pus la cale o activitate, carea va avea fructe

plăcute lui Dumnezeu și oamenilor. Ajute-le Cel de sus!

In sinul acestei familii cucernice, și-a cerut și primit adăpost unul dintre cei mai venerați preoți ai eparhiei de Gherla. Reverendisimul arhidiacon *Ioan Hodorean*, care după o laborioasă activitate de un jumătate veac, petrecut parte ca profesor la școala normală de institutori din Gherla, când — să spunem fără geană — acest institut și-a ajuns apogeul său parte ca spiritual la institutul de corecțiune, unde a muncit pentru mântuirea acelor suflete, cari cu deadinsul au pornit spre pierzare, in amurgul vieții sale s'a retras de zgomotul lumii intre păreții sfintei Mănăstiri. Il găsim bolnav in pat, incunjorat de preoții, cari il știmizează și iubesc. Izvorul veșnic al tămăduiri să-i facă parte de sănătate!

Dar timpul trece. Sunt cinci ore după miazăzi, Maramureșenii nostri plecați de acasă cu ploaie torențială in număr impunător (dela Borșa 150 kilometri, leud vr'o 40 care, de pe Iza, Mara, Cosău, Sighet Cehoslovacia) sosii la Mănăstire pe zi frumoasă și senină, se pregătesca la drum. Așteaptă pe Arhireul iubit. Despărțirea este grea și adânc mișcătoare. Oare — in preajma noii arondări de dieceză — il vom mai vedea in mijlocul nostru pe acela, care cu atâta dragoste duioasă a îmbrățișat la sinul său de Părinte pe Maramureșul credincios?

Raportor

A apărut cea mai ieftină carte de rugăciuni pentru pruncii școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*” Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunei Sighet Piața Unirii 25.

Calendar săptămânal.

7 — 13 Iulie 1929.

7. Dumineca VII. d. Rusalii. (Ev. Mat. 9, 27.) P. Toma.
8. Luni. M. Procopiu † 303.
9. Marți. M. Pancrațiu.
10. Mercuri. 45 Martiri din Nicopolea † 319.
11. Joi. M. Eufemia.
12. Vineri. M. Proclu.
13. Sâmbătă. Sin. Arh. Gavril.

